Гостини в ляльковому будиночку

Був вівторок. По обіді дощило. Я вмостилася на ліжку Максі й погойдувала ногами. У центрі вітальні нового-старого лялькового будиночка гойдалося підвісне ліжко із балдахіном. Максі вже цілком облаштувалась, тож сьогодні запросила мене на гостину. Дивовижа, але я сиділа поруч зі своєю феєю і була завбільшки з кулькову ручку. Ну зовсім-зовсім крихітна. Здуріти, еге ж? Але запевняю, що так воно й було.

Відколи Максі офіційно і майже повністю повернули одну з найважливіших магічних здібностей — змінювати розмір, вона змогла знову зменшувати мене до своїх масштабів, а потім збільшувати назад, до звичної Паули,

просто коли заманеться. А сьогодні нам кортіло провести час у ляльковому будиночку Максі.

Якщо чесно, то Максі могла використовувати цю магічну силу лише в крайньому разі, коли іншого виходу просто не було. А от «чаклувати собі наліво й направо у людському світі задля забави», — як висловилися Верховні феї, — «суворо-пресуворо заборонено». Проте, коли вже на те пішло, ми не завжди мусимо доповідати Верховним феям.

Саме тому сьогодні після школи Максі то зменшувала мене, то збільшувала, то знову зменшувала, то знову збільшувала. І так по колу.

А супроводжувала вона це мавпуванням Верховних фей і найсерйознішим тоном, на який була спроможна, бубоніла:

— Чаклувати (**гопсь — мала!**) легковажно (**гопсь — велика!**) — суворо (**гопсь — мала!**) заборонено (**гопсь — велика!**)!

Моє тіло однієї миті гепалося додолу зменшуючись, а іншої — підхоплювалось і блискавично збільшувалось. Звісно, ми реготали так, що за надцятим зменшенням я заволала: «СТІЙ!», бо мене вже починало нудити. Тепер я розляглася на підвісному ліжку Максі, щоб трохи відпочити перед поверненням до свого нормального розміру.

Цей ляльковий будиночок на три поверхи раніше був звичайнісінькою старомодною іграшкою, яких багато в татовій антикварній крамниці. Але відколи ми принесли його в мою кімнату і там поселилась Максі, а я отримала можливість сюди навідуватись, він

перетворився на **найфеєнтастичніший** будинок у світі.

Загалом моя фея досить добре знається на веселощах і розвагах. Водночас мушу визнати, що не на всьому вона знається так само добре. Але звичайна ідеальна

фея була би просто занудою, а не веселою витівницею, як Максі. У старому ляльковому будиночку, до слова, теж не занудьгуєш. Моя фея начаклувала безліч водних гірок, щоб можна було шубовснутись прямісінько у ванну з будь-якої кімнати. Вночі над підвісним ліжком світилося казкове зоряне небо, а на кухні замість печі та плити Максі встановила автомати для попкорну й цукрової вати. І лише одну її витівку я й досі вважала максимально непрактичною: замість того щоб складати одяг у шафу, Максі розвішувала його на стінах, як плакати. Але нехай, це ж її будиночок, не мій.

Настрій у Максі був чудовий, адже барометр бажань обнадіював: плісняво-зелений колір змінився на темно-помаранчевий. Власне, цей барометр був звичайнісінькою зеленою пляшкою, у якій Максі відбувала свій довгий арешт до того, як я її звільнила. Бідолашну туди запроторили три жіночки зі світу фей.

Упс… вибачте, я хотіла сказати Верховні феї — Ґленна, Еліда й Лума, за те, що вона чаклувала задля розваг, а це суворо заборонено. Тимчасово Максі понизили в статусі: тепер замість «феї бажань» її офіційно звали «феєю з пляшки, уповноваженою на часткове застосування магічних сил».

Я визирнула з ляльового будиночка у свою кімнату і раптом мене осяяло.

— Куди це подівся барометр бажань? — запитала я, роззираючись довкола в його пошуках.

— Та його Джул позичила. Вона весь час намагалася відчистити дурнувату пляшку, — знизала плечима Максі. — І гадки не маю, що вона хоче. Проте мені однаково не потрібна та штукенція, доки не повернеться її ніжно-рожеве мерехтіння. А брудно-помаранчеву версію Джул

може лишати собі. Я не мушу стежити за тією пляшкою цілодобово.

«Дивно, — подумала я, — але навіщо вона Джул?..» Проте не стала продовжувати роздуми, бо в кімнату гордо завалився Барон фон Мурр, наш перський кіт. Як завжди, він одразу ж почав сперечатись із Максі. Чи то вона почала? Хто з них починає першим — завжди загадка, але, щоб уникнути зайвого клопоту, я повернула собі звичний розмір (завдяки Максі, зрозуміло) і хутко покинула кімнату. Сваритися їм пречудово вдається і без моєї участі.

